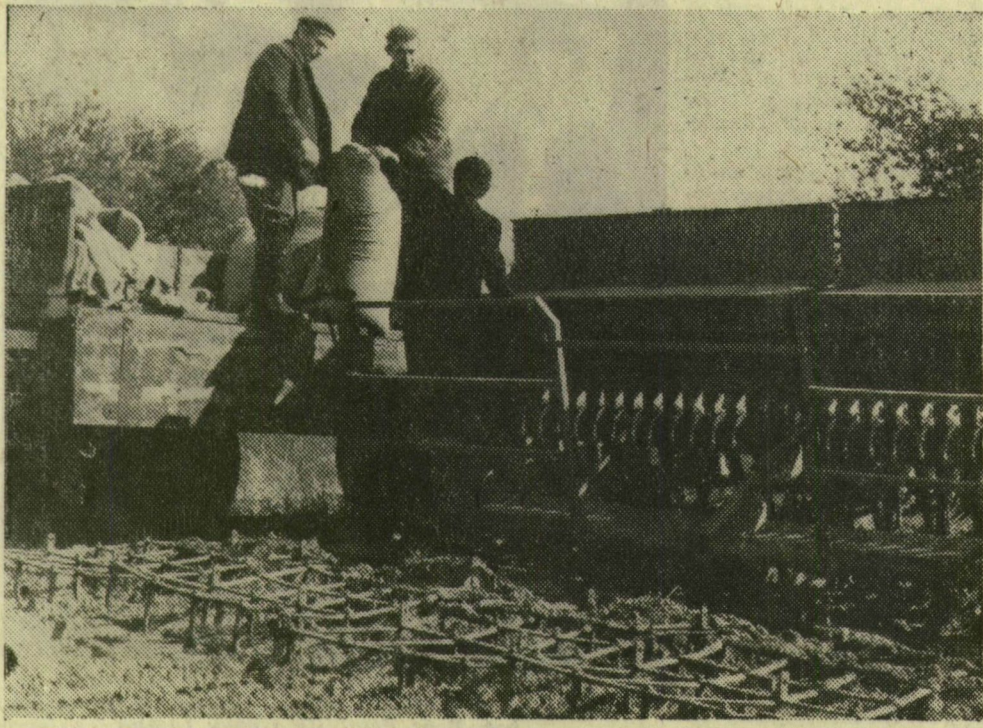

Vetni kell!

Az utóbbi évek rekordtermésénél jobb bizonyíték nem kell arra, hogy a jó időben elvetett gabona jó termést hoz. Természetesen, a tétel fordítva is áll: ha későn kerül földbe a mag, ha a fagyos tél beállta előtt nem tud megerősödni a vetés, kevesebbet mérnek a következő aratáskor a mázsák. Ezért hangsúlyozzák napról napra a mezőgazdaság szakemberei, hogy az őszi vetésnél tapasztalható kényszerű lemaradásunkat mindenképpen be kell hoznunk. Képünkön: Kistelek határában, az Új Élet Termelőszövetkezet földjén 50 hektárnyi területen vetik a búzát.

A pártoktatási évad előtt

Az új pártoktatási évad elején vagyunk még, s mögöttünk az 1973-74-es oktatási év gazdag tapasztalatait, amelyeket eredményesen lehet felhasználni a jobb oktatás, a még tartalmasabb tanulmányi eredmények érdekében. Az oktatás célkitűzéseinek sikeres eléréséhez pártunk politikájának eredményei biztosították a feltételeket. Az MSZMP Központi Bizottságának egyidejű határozatait pedig különösen jó légkört teremtettek a propagandamunka sikeres teljesítéséhez. Pártoktatásunknak lényeges vonása volt Szegeden is, hogy nem volt öncél a hallgatók létszámának növelése, hiszen a számszerűség önmagában még nem eredményez sikert a propagandában. Sokkal inkább arra irányult a figyelem, hogy a hallgatóság jól értse meg, érezze át a párt politikáját, sajátítsa el az ezzel kapcsolatos ismereteket és azok szemléletté, a cselekvés rugóivá váljanak.

Tizennégyezren

Az oktatás hatékonyságára való törekvés mellett persze számolnunk kell azaz, hogy mind többen, különösen a munkásosztály sorából, jelentkeznek továbbtanulásra, vesznek részt különböző pártoktatási formákban. Bizonyítja ezt Szegeden az 1973-74-es politikai oktatási évad záró statisztikája, miszerint a marxista-leninista középiskolától a nemzetközi politikai kérdések tanfolyamáig, a politikai akademiától a vállalatok gazdálkodás kérdéseit tárgyaló tanfolyamig pártoktatásban részt vett Szegeden 13 ezer 978 hallgató, köztük 6 ezer 856 párttag. Még részletesebben szólva a tényekről: párt, KISZ- és szakszervezeti oktatásban szerveztek tavaly 1492 tanfolyamot, amelyen 35 ezer 392 hallgató tanult, s közülük a párttagok száma 7 ezer 844.

A számok mellett is szólnak, hogy helyes kezelményezés volt az MSZMP-Szeged városi bizottságának, amikor korábban széleskörűen tapasztalatot szerzett a fizikai dolgozók körében a politikai oktatás szervezéséről, az oktatási formák hatékonyságáról. Tizenöt sze-

gedi üzemen mintegy 200 munkással beszélgettek el a párt aktivistái, akik végül így summázták véleményüket: A fizikai dolgozók kivétel nélkül hasznosnak tartják a politikai oktatást, a ráfordított időt nem tartják elveszettnek, mert azokon tanulnak, világnézeti fejlődésükre alkalmasnak tartják. Az oktatás témái ugyanakkor közvetlenül kapcsolatba hozhatók az általuk ismert társadalmi, üzemi jelenségekkel. Sok műlik ugyanakkor a propagandisták egyéniségén, felkészültségükön. Szeretik általában a rugalmas, a közvetlen módszerekkel oktató, tanító propagandistákat.

Kongresszus előtt

Társadalompolitikai propagandánkban továbbra is alapvető törekvésünk a munkásosztály vezető szerepének erősítése, a munkás-paraszt szövetség fejlesztése, s ennek a szövetségi politikának népszerűsítése, a szocialista demokrácia kibontakoztatásának sokoldalú elősegítése. A különböző pártoktatási formákban tanuló hallgatók alapvetően megértették eddig is, hogy pártunk azért tudja következetesen biztosítani politikájának folytonosságát, mert szilárd elveken állva állandóan a fejlődés új és új követelményeihez igazodik, érvényesíti a politika állandó és változó elemeinek dialektikáját.

Sokrétűek a feladatok az új, az 1974-75-ös pártoktatási évadban is. Az MSZMP X. kongresszusa óta született határozatok például a munkásosztályról, a közoktatásról, a közművelődésről, a káderpolitikáról, az ifjúságról, a pártéletéről, hogy csak néhányat említsünk a fontosak közül, továbbra is érvényesek napjainkban, hiszen azok végrehajtása nem időszakos, hanem folyamatos a teljes megvalósításig. A párt életében nagy eseményre készülünk, a XI. kongresszus előkészítésére, és nem csekély munkát ránk hárít a felszabadulása 30. évfordulójának méltó megünneplése. Olyan események előtt állunk, amelyek cselekvésre késztetik, munkára serkentik nem-

csak a párt tagjait, hanem a pártönkivülieket is, akik napi munkájuk mellett tanulnak, képzik magukat különböző szintű és témakörű politikai tanfolyamokon.

A munkásság képzése

Az MSZMP XI. kongresszusa felmeri majd az oktatómunkában az előző négy év tapasztalatait is. Megvizsgálja, hogy a X. kongresszus óta mennyit fejlődött a hallgatók marxista világnézete, hogy széles körben értjük-e a szocialista építés törvényszerűségeinek kérdéseit. Annyi máris bizonyos, hogy az oktatás alapját továbbra is a pártpolitika fő területei képezik, különösen nagy gondot fordítva a nagyüzemi ipari munkásság politikai képzésére. Feladatunk lesz továbbra is — az eddigi tapasztalatokat felhasználva — oktatni, tanítani tanfolyamokon a párt új tagjait, illetve azokat, akikre mint leendő párttagokra számítunk a jövőben. Nagyon fontos az a feladatunk is, hogy kellően előkészítsük a jelölteket és a fiatalokat eszméileg, politikailag a párttagsággal járó helytállásra, felelősségre — a nagyobb követelményekre.

L. F.

Közművelődés falun

Napjainkban egyik legégetőbb gondunk a közművelődés. Falun is. Dívát vagy kötelesség? Maholnap lét-szükséglet inkább. Az elmúlt három évtizedben hazánkban megteremtettük az anyagi létbiztonságot, a szellemi napvilágra azonban még korántsem ragyogta be az ablakokat. Társadalmi létkérdés tehát, hogy az állampolgárokat hozzásegítsük a szellemi nagykorúshoz, az önkifejező, önkitaljesítő mindennapokhoz.

Az elmúlt évtizedek gyökeres változásai, a formálódó életmód és a paraszti gondolkodás és szemlélet megváltozása, a felhalmozódott anyagi javak új falvakat hoztak létre. Igaz, szinte nemzedékről nemzedékre követhetjük a művelődési igényeket, a szellemiek meghódítását, és ha a közművelődés kiteljesedését kérjük számon napjainkban, az nem jelenti, hogy egyáltalán nem értünk el eredményeket az utóbbi években. Ha mindjárt csak a mezőgazdasági nagyüzemek létrejöttét, megerősödését vesszük alapul, akkor is törvényszerű, hogy olyan nagy értékű termelőeszközök birtokába kerültek a földművelésből élő emberek, mint a megelőző évszázadokban sohasem. S ez önmagában is kötelező érvényeket teremt, szakmai igényességet támaszt. Inkább a fiatalabb generáció használta ki ennek előnyeit és lehetőségeit, és a középnevezet, ami érthető is. A szövetkezetek megalakulásakor a belépők, a közösségteremtők nehezebben találták fel magukat, másrészt az idő múlásával megöregedtek, nyugdíjat élveznek.

Maradjunk tehát a fiatalabbaknál, azaz a munkaképes szövetkezetiekénél. Manapság nem ritka az olyan gép, amelyiknek az értéke meghaladja az 1 millió forintot. Kezeléséhez, az eredményes üzemeltetéséhez szakmai képzettség, szakmai intelligencia szükséges, ez már maga után vonja az általános műveltséget is. Tehát a munkahely kötelezően sarkall a művelődésre, a szélesebb látókör megteremtésére. Ugyanígy a családi környezet, az otthon is. Hiszen köztudott: a falvakban szép kockaházak sorakoznak, háztartási gépek, televízió, rádió, személygépkocsi, ami bizonyos szakmai tudást, ismereteket szintén feltételez. Esténként a televízió sugároz, a rádió szól, napközben megjönnek az újságok, a gyerekek tanulása is „átsugároz” némi ismereteket.

Változott a művelődési lehetőség, ugyanis kultúrházak, művelődési otthonok emelkedtek, mozik játszanak, terjedőben a különböző szakkörök, klubok — elég csak a mihálytelekiek szakkörére utalnunk, ami már évek óta működik, a Möricz Zsigmond Művelődési Otthon keretében —, és a fiatalok többsége, ha megtalálja az érdeklődésének megfelelő rendszeres foglalkoztatottságot, még ha Páva-kör is az, szívesen áldoz szabad idejéből. A kultúra ugyanis nemcsak anyagi befektetést igényel, hanem a befogadó részféről mindenkor áldozatvállalást, még ha ezt szabad idővel mérjük is.

Egyértelműen senki sem állíthatja az idősebb generációról, hogy nem érdeklőd és nem kíváncsi, csupán az anyagi javak megszerzése tölti ki egész életét. Igaz viszont, hogy igényei merőben mások. Az is teljes siker, ha esténként a televíziót nézik, átlapozzák az újságokat, számon tartják a jelentősebb politikai eseményeket, és a falu életében bekövetkezett változásokat is. Sőt, azokat nemhogy számon tartják, de sürgetik, követelik, hiszen éppen ez a generáció az, amelyik az anyagi javakból legjobban kiszorult, megkapta a nehéz éveket, és most két kézzel kap minden szociális és kommunális juttatás után, ami az állam gondoskodásából asztalára kerül.

Tehát a lehetőség és a szándék is egyértelmű. A módokat kell megtalálni, hogy hogyan és mit közzéadjunk a befogadókhoz, a falun élő emberekhez. Elterjedt

szokás, hogy a mezőgazdasági nagyüzemek évenként több alkalommal is utazni viszik a szövetkezeti tagságot, bejárják hazánk legszebb tájait, külföldön barácsolnak, ami néhány évvel ezelőtt elképzelhetetlennek tűnt, részben utópisztikus álomnak a szűkös parcellák tövéből, ráérő feladatnak a szegény szövetkezetek világából, mára viszont kötelező parancs. Feltétlenül ezt is a szellemi javak gyarapításához kell sorolnunk. Ugyanígy azokat az összegeket, amiket egy-egy mezőgazdasági nagyüzem évenként a saját kulturális alapjából a helybéli művelődési otthonnak juttat. Új törekvés, de mindenképpen helyesítható és nagy szolgálatot tesz nemcsak a jövő nemzedékének, de napjaink dolgozó emberének is, hogy valamire való közös gazdaságokban könyvtárat igyekezzen létrehozni. A társadalmi tanulmányi ösztöndíjakról akár ne is beszéljünk, ez már szinte hagyománnyá vált.

Néhány éve sokkal nagyobb figyelem, törődés kísérte év elején a szociális és kulturális alapot, mint korábban. Jó néhány esztendője elfogadott gyakorlatá vált, hogy évente egy-két alkalommal a szociális bizottság végig járja a nyugdíjas, magatehetetlen öreg tagokat, és kisebb-nagyobb segíellyel segítette őket. Szerencsére a gondoskodásból ma már sokkal többre futja. Megmaradtak a segélyek is, sőt, sok helyen nyugdíjkiegészítésre törekednek, különböző anyagi segítséget nyújtanak, hogy ezzel is könnyítsék a mindennapi megélhetési gondokat, ami közvetve utat talál a kultúrhoz. Öregek napját rendeznek, nyugdíjasok klubját szervezik, élesezgetik a műkedvelő együtteseket, — főleg az ÁFESZ-eknél tapasztalható ez —, nem utolsósorban erősödik a szocialista brigádmozgalom, amire nemcsak a termelésben, a közösségi ember formálásában, de a közművelődésben is számítani lehet, alapozni is kell. Hiszen vállalatok, klubok ma már elsősorban a termelési sikerek, felajánlások mellett szociális, kommunális gondokon való könnyítés, kulturálódás, különböző rendezvényeken való részvétel stb. szerepel. Az igény abban is megmutatkozik, hogy a szívűkhöz való, a mindennapjaikat érintő témákat feldolgozó művészeti alkotásokról is beszélni tudnak már, legyen az tévéfilm, dokumentumfilm vagy könyv. Ismerek olyan szövetkezeti gazdát, aki Opusztaszerről utazott Budapestre, hogy megnézzék azon melegében Galgóczi Erzsébet: Pókháló című filmjét. Akiben pedig ilyen igény és energia él, ott már nagyobb ablak nyílt a szellemiek befogadására, erős szándék az önmegvalósítás kiteljesítésére.

Nemcsak az a kérdés, hogy elegendő anyagiak s lehetőség áll-e a falvakban a közművelődés szolgálatára, de az is, hogy a meglevőkkel hogyan gazdálkodnak. Hiszen hiába a fényes kultúrpalota, ha éppen csak arra használják, hogy szombat vagy vasárnap esteken talpálaválókat húzzanak a zenészek. A legfontosabb, hogy találják meg annak módját, hogy a szétforgácsolódott, szétszóródott anyagi erőket és meglevő szellemi energiákat hogyan hasznosíthatják legjobban. Elő probléma, hogy termelőszövetkezet, ÁFESZ, kultúrotthon, iskola, esetleg vállalat, üzem létezik a falvakban, s valamilyen nyel rendelkezik kulturális alappal, s mindenütt él a szándék, hogy ne csak leírják évről évre a kulturális célra fordított összegeket, hanem hatékonyra tegyék azt, de valahogy az egymáshoz való közeledés, az együttes cselekvés az, ami leginkább nátráltatta eddig a boldogulást. Recepteket írni felelőtlenség lenne. Akikben a holnap szeretete, a ma elkötelezettsége munkál, megtalálják az utat, hogy a falvak nagy, világos ablakaira a napfényből is több jusson.

SZ. LUKÁCS IMRE

Ifjúsági klubok vetélkedője

Májusban kezdték Hódmezővásárhelyen, szeptemberben folytatták Derekegyháza és tegnap délután fejezték be Szegeden, az ATIVIZIG klubjában, a ME-DOSZ megyei bizottsághoz tartozó üzemek ifjúsági klubjainak felszabadulási vetélkedősorozatát. A gazdaság- és ifjúságpolitikai, törvényelmi, művészeti kérdésekből összeállított vetélkedőn. Csongrád megye el-múlt három évtizedének

eredményeiről számoltak be a fiatalok, s a tegnapi utolsó fordulóban dokumentációkat mutattak be lakó- és munkahelyi életéből, valamint irodalmi színpadi összeállításokkal álltak közönség — és zsüri elé.

Végeredményben a Hódmezővásárhelyi Állami Gazdaság ifjúsági klubja szerezt meg a győzelmet a HÓDGEP, az ATIVIZIG, a derekegyházi, a pankotai és a pankota-újvárosi ifjúsági klub előtt.

A közélet hírei

GYÓRI IMRE FOGADTA C. A. KAMARA-TAYLORT

Győri Imre, az MSZMP Központi Bizottságának titkára szombaton fogadta C. A. Kamara-Taylor pénzügyminisztert, a Sierra Leonei Népi Kongresszus Párt főtitkárát, aki országa gazdasági küldöttségének vezetőjeként hivatalos látogatáson tartózkodott hazánkban.

C. A. Kamara-Taylor, a Sierra Leone Köztársaság pénzügyminisztere vezetésével gazdasági delegáció járt Magyarországon azzal a céllal, hogy ismertesse Sierra Leone új öt éves gazdaság-

fejlesztési tervének előirányzatait és megbeszéléseket folytasson a két ország közötti kapcsolatok fejlesztésének lehetőségeiről. A tárgyalások során körvonalazták az együttműködés lehetséges területeit és a további tennivalókat.

HAZÁNKBA LÁTOGAT A NORVÉGI MINISZTERELNÖK

Trygve Bratteli, a Norvég Királyság miniszterelnök Fock Jenőnek, a Miniszterelnöknek meghívására a közeljövőben hivatalos látogatásra Magyarországra érkezik.